

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania M. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych
i Spraw Publicznych w dniu 13 stycznia 2006 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 18 marca 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

odrzuca skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 18 marca 2005 r. Sąd Apelacyjny w K. oddalił apelację M. Z. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 29 września 2003 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddziału w R., odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wyrok ten, „na podstawie art. 398 k.p.c.” zaskarżył skargą kasacyjną wnioskodawca, zarzucając mu naruszenie prawa procesowego, a w szczególności art. 286 k.p.c. i art. 282 k.p.c. przez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej biegłego lub przesłuchania go na rozprawie celem wyjaśnienia, na czym polega poprawa stanu zdrowia odwołującego, biorąc pod uwagę, że schorzenie to ma charakter nieodwracalny, a zatem poprawa stanu zdrowia nie może nastąpić, naruszenie

art. 227 k.p.c. przez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności przyczyn uznania odwołującego za niezdolnego do pracy oraz art. 233 k.p.c. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów. Przedstawiając na podstawie „art. 398 § 1 pkt 2 k.p.c.” podstawy kasacyjne skarżący wskazał, iż w sprawie istnieje zagadnienie prawne „wymuszające zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy, a sprowadzające się do pytania, czy Sąd Apelacyjny słusznie postąpił wydając wyrok w takim stadium postępowania dowodowego, które nie dojrzało do rozstrzygnięcia, albowiem schorzenie słuchu jest chorobą nieodwracalną, a Sąd pominął tę okoliczność i zawierzył opinii biegłego, który stwierdził, że stan zdrowia odwołującego nie czyni do obecnie niezdolnym do pracy, co uzasadnia odmowę do kontynuacji renty”. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu prawa do świadczenia rentowego, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Konsekwencją wprowadzenia do postępowania kasacyjnego wskazanej wyżej instytucji przedsądu jest nałożenie w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. na skarżącego obowiązku zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie poprzez przedstawienie skonkretyzowanych okoliczności, uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który nie jest tożsamy z określonym w pkt 2 powołanego przepisu obowiązkiem przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Wszystkie obowiązki wymienione w art. 398⁴ § 1 k.p.c. należą do elementów konstruujących skargę kasacyjną i w związku z tym ich niespełnienie skutkuje odrzuceniem skargi bez wzywania do usunięcia braków w tym zakresie. Spełnienie wymogu zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie należy przy tym rozumieć tak samo, jak istniejącego poprzednio obowiązku przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania, to znaczy jako konieczność wykazania przez skarżącego, iż w konkretnej sprawie występuje przynajmniej jedna z kwalifikowanych okoliczności, określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., które nadają instytucji kasacji cechy środka odwoławczego o charakterze nadzwyczajnym. W orzecnictwie, które zachowało swoją aktualność w tym zakresie, przyjmuje się, że wymaganie przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie

kasacji nie jest spełnione, jeżeli skarżący wyraźnie ich nie przytacza, choćby dało się je wywieść z uzasadnienia kasacji (por. postanowienie z dnia 9 sierpnia 2001 r. I PZ 45/01 – OSNAPiUS z 2003 r., nr 15, poz. 359) oraz że spełnienie wymagania z art. 398⁴ § pkt 3 k.p.c. nie może polegać tylko na odwołaniu się do treści uzasadnienia podstaw kasacyjnych, lecz powinno przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają zakwalifikować kasację do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek usprawiedliwiających przyjęcie kasacji (por. uchwałę połączonych Izb Cywilnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 2002 r. III CZP 72/02 – OSNP z 2003 r., z. 15, poz. 346). Wywód ten nie może zatem ograniczać się do powtórzenia ustawowej formuły, w jakiej zostały dziś ujęte w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanki mające uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, albowiem samo powtórzenie sformułowań użytych w tym przepisie, bez należytego uzasadnienia odwołującego się do stanu faktycznego sprawy i bez argumentacji prawnej nie wystarczy do uznania, że obowiązek z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. został spełniony i tym samym skutkuje odrzuceniem kasacji (por. postanowienie z dnia 14 lipca 2005 r. III CZ 61/05 – Biul. SN z 2005 r., nr 10, poz. 14).

Odnosząc powyższe rozważania do skargi kasacyjnej wnioskodawcy należy uznać, iż nie spełnia ona istotnego wymogu formalnego z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., albowiem nie został w niej w ogóle zawarty wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z jego uzasadnieniem wskazującym na istnienie przesłanek wniosek ten uzasadniających i zawierającym wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne. Wymogu tego nie spełnia odwołanie się do podstaw kasacyjnych określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. (błędnie wskazanym w skardze kasacyjnej jako art. 398 § 1 pkt 2 k.p.c.), albowiem zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna – obok oznaczenia orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem zakresu zaskarżenia, przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia oraz wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany – powinna także zawierać wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Braki skargi kasacyjnej w zakresie wskazanych wyżej elementów konstrukcyjnych powodują, że skarga jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym do usuwania braków formalnych skargi kasacyjnej i w związku z tym podlega odrzuceniu bez wzywania do ich uzupełnienia. Skoro wymóg zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi tej do rozpoznania i jego

uzasadnienie ma taką samą wagę i znaczenie jak pozostałe istotne cechy skargi kasacyjnej, to podlega badaniu według kryteriów, przy pomocy których badane są kryteria pozostałe.

W konsekwencji brak w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, a także brak odpowiadającego ustawowym wymaganiom uzasadnienia tego wniosku (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) są brakami nieusuwalnymi, powodującymi odrzucenie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.